

РЕПУБЛИКА СЛОБОДНА

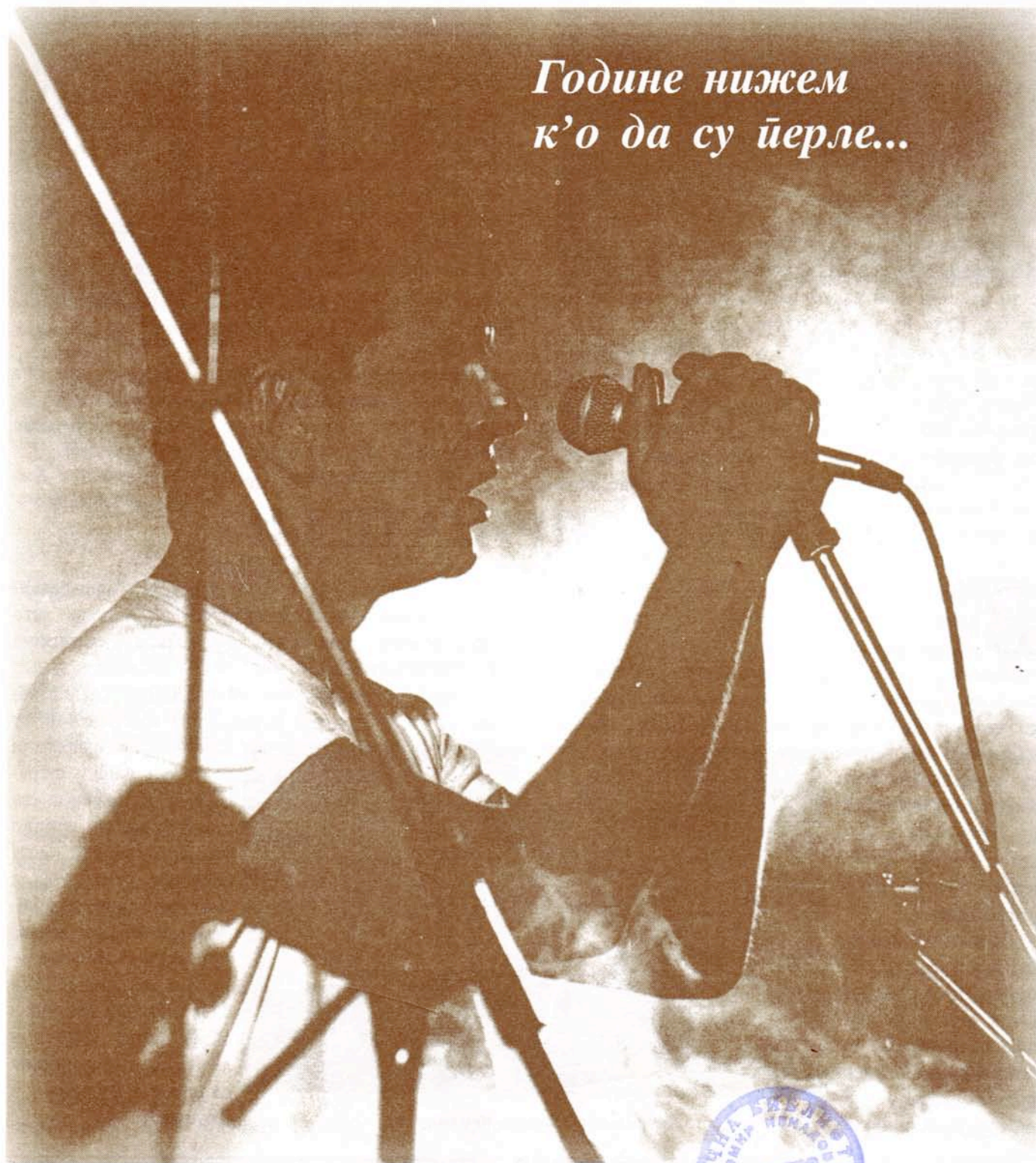
ГОДИНА XI

23. АВГУСТ 1997.

ЦЕНА 1 ДИН.

БРОЈ 20

*Године нижем
к'о да су њерле...*

Градоначелници Крушевца и Ваљева, Драган Јовановић и
Милорад Илић, о сарадњи два града

БУДУЋНОСТ НЕ ТРЕБА ЧЕКАТИ

Радосно смо прихватили позив Ваљева да ове године будемо гости у оквиру програма „Тешњарских вечери”. Сматрам да је до ових контаката и бољег упознавања Крушевца и Ваљева морало доћи много раније, јер су то два, по менталитету људи, приступу послу и развоју, веома слична града. Поред културног представљања Крушевца, имали смо и изузетно успешне привредне контакте. Током разговора, дошли смо до сазнања да има довољно простора за много бољу привредну сарадњу. Да би смо сарађивали, морамо претходно да се добро упознамо и више дружимо. У Крушевцу важи мото да ништа није добро ако није најбоље, да будућност не треба чекати, већ је треба градити, а чуо сам, у разговору са представницима Ваљева, да је то приступ који је, ако не идентичан, онда веома сличан. Када људи исто мисле, лако налазе пут ка заједничкој сарадњи. Мислим да ће из ових контаката, које смо у почетку схватили као прилично куртоазне, проистећи много дубље везе на линијама привреде наша два града и већ смо обавили конкретне разговоре, да „Крушик” нађе заједнички језик

са металском индустријом „14. октобар”, а ваљевска трговина са крушевачком „Меримом” и „Рубином”. Све у свему, одшкринута су врата сарадње и надам се да се на томе неће стати, јер следи узвратна посета Ваљева, и да ће на добробит грађана Крушевца, Ваљева и целе Србије, бити остварена још боља економска сарадња и културна размена наша два града. – Изјавио је за „Гласоношу”, први човек Крушевца, Драган Јовановић.

Председник СО Крушевац,
Драган Јовановић

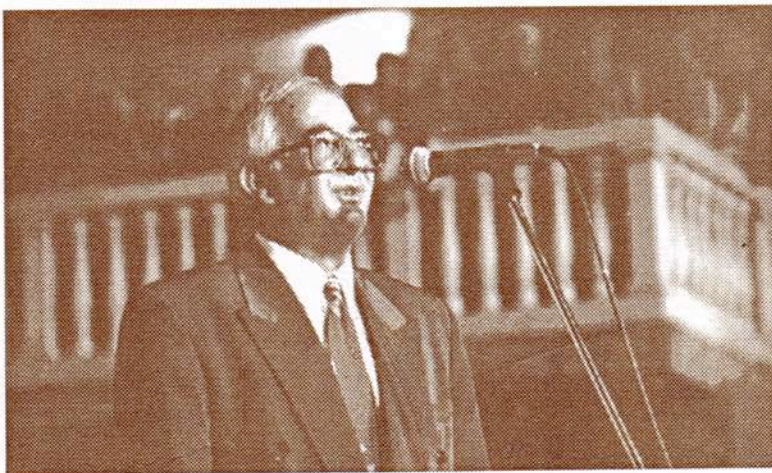
ПРАВИ ПРИЈАТЕЉИ

Ваљево и Крушевац су два града који највише подсећају на српску историју, али ми не смемо да живимо у лепој прошлости, већ у садашњости и да тежимо ка будућности. Грађани Ваљева су изузетно критични према развоју града и то нас такође обавезује да Ваљево мора тежити најбољем. Оно чиме су представници Крушевца били непосредно задовољни и што сви у Ваљево истичу, јесте очувано старо језгро града.

Морамо признати да је друштвена привреда у Крушевцу доста јача и развијенија од наше. Ми ћемо покушати да неке примере рада у Крушевцу применимо у

Ваљево и организујемо један чврст скуп привредника два града који би се међусобно помагали, што значи и непосредну помоћ самом граду и житељима Ваљева и Крушевца.

Сваки од градова као гости „Тешњарских вечери” остао је пријатељ Ваљева, али програм који су

Председник СО Ваљево, Милорад Илић

Крушевљани приредили на радост нашим суграђанима, превазилази све досадашње, и управо њиховом посетом, могу слободно рећи, стекли смо одличног привредног партнера и правог пријатеља Ваљева – Рекао је председник СО Ваљево, Милорад Илић, видно задовољан почетком успешне сарадње Ваљева и Крушевца.

ТЕШЊАР И ДВОРИШТЕ

Двориште и „Тешњарске вечери“ су вршњаци. Почели су исте, 1987. године: „Двориште“ у јуну, „Вечери“ у септембру; „Двориште“ под стакленом надстрешницом старе Дечје библиотеке (Пантићева 70), „Вечери“ на празном плацу тек

уклоњене Друге здравствене станице. Обоје су утрчали у празан летњи простор, у „културна лета“ која су до тада у Ваљеву била празна, препразна, као меланхолија на платнима Ђорђа де Кирика. „Двориште“ је кренуло са политички врућим писцима (Михаиловић, Лубарда, Радловић, Ђого...), „Вечери“ су зачепркале по варошким сентиментима, по усправној варошкој самосвести, направиле гемишт карневала, радости, културе, забаве, масовне креације... Грунули су са великим амбицијама, подигли велику прашину, уморили Ваљево, направили праву стрку, а онда су изненада дошла друга времена, времена таме и депресије, мржње и

завада, времена далеко од сваке радости и заједничких прегнућа. У вихору тих нових времена и „Двориште“ и „Вечери“ су избледели, затурили се или се прилагођавали. У међувремену су се и преселили: „Двориште“ у Карађорђеву 44, а „Тешњарске вечери“ су сишле у корито Колубаре, у нови амбијент, укотвиле су се и на пјачету Кнегиње Љубице, у 34-ворку... Сада, као једанаестогодишњаци (V разред основне школе!), чини се да су на прагу нове ренесансе. Поново се осећа живот у њиховим венама, или, боље речено, народ се поново осећа спосо-

бним да им се врати. Рекло би се да се и овде и тамо припремају велике промене - можда већ од следеће године? „Двориште“ ће већ '98. и у проскторима и у садржајима бити сасвим препорођено, а „Тешњар“ можда креће са новом шемом - као

„Двориште“ из „врућих“ дана:

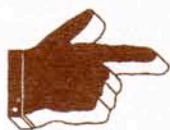
Драгослав Михаиловић, Мијо Стојкановић и Љубиша Јеремић (1987)

фестивал градова са старим чаршијама. Изгледа да долазе нови добри дани за ова два културна вршњака. Године које долазе то ће показати.

Остоја Продановић

ТГ графит

Умољавају се посетиоци
да не устају пре краја представе

PRINTEX

PREDUZEĆE ZA PROIZVODNJU, USLUGE,
TRGOVINU NA VELIKO I MALO, EXPORT-IMPORT
14000 VALJEVO, BIRČANINOVA 77,
POSLOVNI CENTAR: "NARCIS"
TELEFON (014) 220-588; TEL./FAX (014) 223-799

КАРИП БАНКА А.Д.

БИСЕРИ КРУШЕВЦА,

Крушевац, град у гостима овогодишњим „Тешњарским вечерима“, показао се, по општем уверењу, више него репрезентативно. У историји ваљевског летњег фестивала није упамћено да се један град према њему понео са више поштовања, уважавања и брижливости у презентацији свих програма, нарочито из кутуре. За изложбе, књижевно вече и позоришну представу, Крушевљани су, специјално за ову прилику, штампали каталоге и афише. О богатству програма и извођача да и не говоримо. Уосталом, Крушевац има чиме и да се покаже. Угледан по много чему чак и Београду, Лазарев град, чија писана реч траје дуже од шест векова, од 1371,

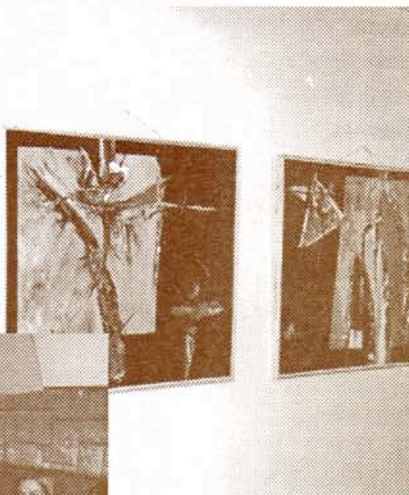
„Лазарева вечера“, туристичка презентација града у гостима и ликовна сцена Крушевац '97.

а позориште од 1856. године, истинска је српска културна метропола. Отуда и није за чуђење што су се у наступима на Тешњарским вечерима, једнако професионалним у свакој појединости, показали како музеолози, ликовни уметници, књижевници или музичари, тако и најмлађи Крушевљани, малишани из дечје установе који су својим наступом на Десанкином венцу, Тргу Војводе Мишића и Тргу кнегиње Љубице, разгалили своје овдашње вршњаке.

Хоризонти Конопљаре и ликовна изложба

Град у гостима најпре нас је подсетио на трагове најстаријих култура на свом тлу. У Галерији Народног музеја Ваљевци су,

први после Крушевца, имали прилику да разгадају експонате са тек пре две године детаљно истраживаног археолошког налазишта Конопљара, у селу Ћитлуку надомак Крушевца; узбудљиво сведочанство о животу људи пре 7.000 година, у доба неолита - Старчева (керамика, кремни ножеви, камене секире...), потом, из гвозденог доба, римске и ране средњовековне културе. Ову изложбу Ваљевцима су представљали директор крушевачког Народног музеја, Драган Рашковић и, у име аутора поставке, археолог Никола Берих.

У, нажалост, скученој и (још увек) неадекватно опремљеној тешњарској Галерији „34“ представило се 20-так крушевачких сликара, графичара и вајара: Светлана Аздејковић, Братислав Алексић, Зоран Васиљковић, Драгана Дебељковић, Милорад Ђокић, Добривоје Максимовић, Александар Микић-Моравски, Дејан Милићевић, Горан Милошевић, Миливоје Мићић, Небојша Милчев, Братислав Нићифоровић, Зоран Николић, Милена Петровић, Живота Радојичић, Невенка Рајковић, Зоран Рајковић, Јованка Рашовић и Родолуб Спасојевић.

Ваљево и Церска битка

На 83. годишњицу Церске битке, у суботу 16. августа, Историјски архив из Крушевца представио се као издавач књиге др Сава Скока и др Петра Опачића „Церска битка и Војвода Степа“. Књига сведочи о првој победи савезничке војске 1914. године, о патриотизму и огромној пожртвованости српске војске која ју је извојевала тријумфујући стратегијом дефанзивног дочека, коју су разрадили војводе Путник и Мишић.

- То је најбољња стратегија за један народ, јер предвиђа дочек непријатеља на сопственој територији, са неминовно великим страдањем свог становништва - подсетио је др Скоко.

- Церском битком се славом овенчао војвода Степа Степановић. У тим данима Ваљево је било крупна стратегијска тачка. Војвода Степа је одиграо главну улогу у одбрани Србије и спречавању непријатеља да уђе у Ваљево - каже др Опачић, истичући да је Војвода Степа и у свом највећем уздигнућу славом живео скромно и повучено, као обичан човек.

- Обухвативши уметнике различитих генерација и разноликих поетика из којих избија унутрашња нужност, свет идеја, мисли и осећања, сва њихова разноликост осим што дочарава ликовну сцену у Крушевцу, сведочи тиме и о богатству уметничког живота у овом граду - рекла је на отварању изложбе њен аутор Биљана Грковић, кустос Уметничке галерије.

ЛАЗАРЕВОГ ГРАДА

Крушевачка розета

Међу сликама и скулптурама, крушевачки писци представили су се Ваљеву под знаком Крушевачке розете (антологије песништва овог града од 1371.). Своје стихове и одломке из прозе говорили су Иван Пудло, Срба Ђорђевић, др Павле Бубања, Вера Бранковић, Градимир Московљевић, Јелена Протић Петронијевић, Момир Драгићевић (аутор дејег програма „Збрда-здора“) и Љубиша Ђидић. Они су сведочили о крушевачкој књижевној метрополи, какво звање заслужује већ самим трајањем елитног часописа „Багдала“ безмало четири деценије, са 433 броја и истоименом издавачком делатношћу са око 3.000 наслова. Подсећају нас да је Десанка Максимовић била међу првим добитницима Багдалиног Златног прстена, као и да је баш у Крушевцу Петру Пајићу штампана прва песничка књига.

Раскош са уметничких сцена

Под ведрим небом суботње ноћи пуног месеца на „Летњој позорници, стотинак крушевачких сценских

уметника - глумаца, хориста, плесача, вокалних солиста, фолклориста и музичара, извело је програм под називом „Престонице глас“, који, по сценарију и у режији Спасоја Миловановића, упечатљиво уметнички осликава Крушевац кроз векове свог знаменитог и богатог трајања. Иако је неправично и незахвално било кога издвајати, репортери „Тешњарског гласоноше“ били су посебно понети гласом од искона Лидије Лакићевић и племенитим звуком Страдиваријусове виолине у рукама младе Биљане Китановић.

Сочне, полетне и живописне Сервантесове Љубоморне међуигре - „Театар чудеса“, у извођењу Крушевачког позоришта, освојио је препуно гледалиште летње сцене Трга кнегиње Љубице. Ово, у сваком свом детаљу, од игре 12-точланог глумачког ансамбла који предводе изврсни Душан Јовановић и Драгана Зрнијевић, до костима Зоре Поповић и сценографије Николине Ковачевић, брижљиво промишљено и ведро сценско сочињеније режирао је Милан Караџић.

Остаје само да кажемо: Браво Крушевљани, дођите нам опет!

Т.Г.

Дечји програм „Бебино“ из Крушевца

П Е К А Р А
„ТОДОРОВИЋ“

STEFIL KOMPANIJA

ВАЉЕВО, Горић, Београдски пут 6.6. тел. 014/221-914

ГРАДСКЕ ВЕСТИ

ХАН

Месецима „Ковачев хан” не прима госте. Прво је дуго стајало обавештење на папирићу да је у питању годишњи одмор, онда су убрзо кренуле приче да се локал продаје... Такав оглас није, додуше, још стављен на улазна врата, али Стара Чаршија остала је без једног од најрепрезентативнијих простора за госте.

ПАРИЗ

У МАЛИ ПАРИЗ не долазимо више на добру клопу и опуштање док посматрамо шта се у Тешњару дешава кроз најлепше излоге, можда и ван овог града. Долазе понеки, страсни трагачи за срећом коју донесе хир случајности, јер овог лета „Мали Париз” је „Касино Империјал”. Два реда аутомата за срећу, дискретно осветљени, у тами просторије, маме на искушења од „10 до 02”, како пише изнад улаза. У једном од излога, стоји стара табла да је то бифе „Слоге”. Мењали су се власници, закупци, али име није. Сви рачунају на реноме овог објекта, а да ли ће опет бити ресторан са домаћом кухињом, остаје да сачекамо наредно лето или завршетак спора првобитних власника, Васића и садашњег, „Слоге”.

Нови „женски пијаци” поред Љубостиње

ПИЈАЦЕ

Сада имамо две велике пијаце: на Колубари и на Љубостињи. Првослав Адић, први човек Пијачне управе каже: „Добро раде обе”.

Доста је остало и на једној и на другој да се доврши, све до оних важних ситница, попут сталака за бицикле. Највише ипак недостаје садница и

дрвећа за које су и по плану предвиђена и остављена места на просторима обе пијаце. Нажалост, још се не размишља да се пролаз на старој пијаци поред самог Кеја, коначно уреди за шеталиште како је и било одувек, и како би морало бити и поред подигнутих трафика и дућана у низу.

АЋЕВАЦ

На Аћевчевом тргу, моћна велетрговинска фирма „Бата Тргопром”, определила је намену драгоценог простора на почетку Старе Чаршије. Стижу камиони, са робом, истовара се, утовара,... Ничу редовно депоније отпада, које углавном заноће, па док неком не смркне. Познавоци наших тешњарских намера и промашаја знају да од тог трга за Тешњар и не треба више много очекивати. Ни помињати да је граду Слободан Јефтић–Пулика, нудио своју кућу, да се прода и за те паре откупи стара породична – Аћевца; да се у њој отвори галерија свега вредног што овај Ваљевац, сликар, маштар и колекционар поседује. Таква збирка, такво богатство, Ваљеву никад није било понуђено, нити ће можда икад, подсетио је на „Пулканској вечери”, под липом у дворишту Васиљевића куће у улици Војводе Мишића једне лепе јулске вечери, Војислав Јовановић, фотограф и директор „Ваљевца”.

Г. Ј.

Мануфактурно - галантериска и платнарска трговина

Милић Д. Милошевић

ВАЉЕВО

Препоручује за пролетњу сезону велики избор све
мануфактурне, платнарске и галантериске робе
по врло солидним ценама.

Стовариште „ТИВАР” одела одлично је
сортирано.

Стовариште „Бостон” обуће
која је чист домаћи производ, потпуно је кортирано
свим фазонима и величинама. Цене су знатно спу-
штене, код појединих врста до невероватности.

Роба је првокласна о чему је најбоље лично се
уверити.

Купујте само домаћу робу

„ТИВАР” ОДЕЛА **„БОСТОН” ОБУЋА**

• ИНТЕРВЈУ •

ДОБРО ВЕЧЕ БАЈАГА

Након вишегодишње паузе, Бајага и Инструктори су, под пуном музичком спремом на летњој позорници Тешњарских вечери, у Ваљеву одржали сјајан двочас из позитивне географије

Јахачи магле

Неколико хиљада, пре свега младих, Ваљевца памтиће ово тешњарско вече као ретку прилику да буду уживо са једном правом звездом. Са Бајагом смо разговарали пре концерта.

Имаш ли неку конкретну релацију с Ваљевом; по чему га памтиш?

- Овде сам био давне '79. на петнаестодневној студентској војној вежби, на Петом пуку (смех). Мање сам се мувао по Ваљеву, мало смо седели у „Нарцису“, али више сам био тих петнаест дана на тим неким маршевима и тако... али памтим га по свиркама, углавном смо свирали у „Хали“; увек је било крцато.

Како је свирати по унутрашњости, ти си сад на некој мини турнеји?

- Класична турнеја више не постоји. Ми смо на путу од фебруара месеца, јер све је ово практично и промоција нове плоче. Не постоје више оне турнеје где се од Суботице преко Новог Сада полако спушташ, него се ради на прескок. Свирамо по већим градовима, Ваљево не сматрам унутрашњошћу, развојем медија сви су подједнако информисани о свему што се дешава. Волим да свирам и не правим разлику: Црна Гора, Србија, Македонија, Беч, Лондон... Ја нећу да свирам на лошој опреми и да радим неке дивље тезге. Ми три године нисмо свирали по Србији, једноставно желим да ме публика види. Долазе неки нови клинци, а то је публика која је имала седам година када је моја прва плоча изашла.

Наслов ове тешњарске вечери је „Рок је ОК“. Јел' ти доживљаваш себе као правог рокера?

- Ја себе доживљавам као музичара, право да ти кажем. То „рокер“ је мало конзервативан став, јер подразумева да носиш старке, излизане левиске и да имаш моторцијску јакну. Ја сам у рокенрол ушао зато што сам сматрао да је то једина ствар која нема ограничења и где могу да експериментирем са свачим, а онда, знаш, имаш опет ону тврдокорну струју која мисли да само тако треба да изгледа рокер. Не мислим да је комерцијала нешто лоше и више бих волео да будем комерцијалан као Мајкл Џексон, него као Смешинг Пампкинс. Моја прва плоча може да иде под алтернативу, али у 37. години бити алтернативац, то значи да си промашио каријеру.

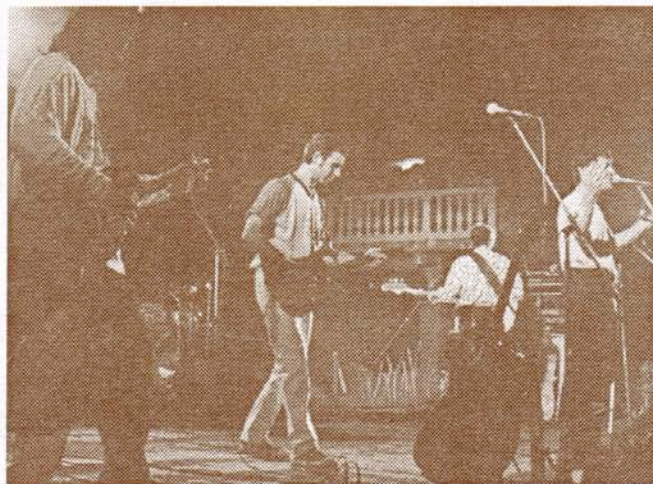
Осећаш ли да је време да изађеш из посла, јеси ли уморан, да није постало монотono, или...

- Мени је музика посао, љубав, хоби. А кад не свирам имам мали атеље у којем правим музику за позориште, филмове, рекламе и мислим да је срећа да човек може да се бави послом који воли и да живи од тога.

Твоја визија наше колективне будућности?

- Ја се увек надам да ће следеће године бити боље. Кад бих мислио другачије, онда бих био у бедаку, преселио се негде другде и, откуд знам, радио рекламе за Грке. Кад бисмо били мало богатији, рецимо кад би просечна плата била 500 марака, Србија би цветала.

Ж. Љубичић

Бајага и Инструктори

Ваљево
ОД

ДО
вечери

Деца
најлејше
закувају

То је најлејши излож
СТР "Даци"

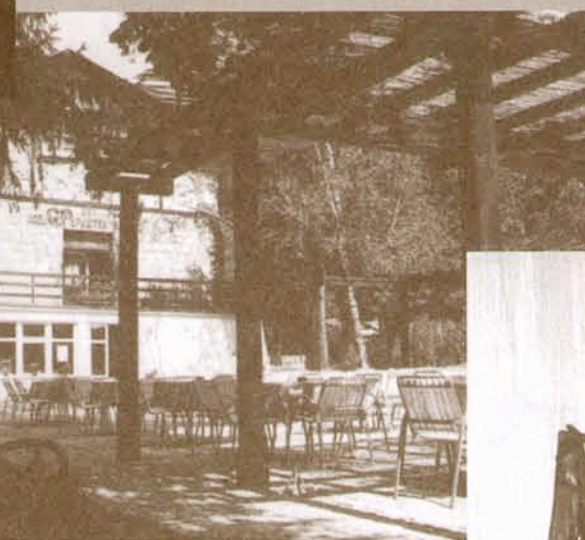
"Рађевчанка", најбоља ракија,
шљиву ђокуио Рајомир Драгојловић
из Рађевог села

Годишњу еко-награду деле
ловци и Колубарци

Ловачко друштво
"Браћа Недићи"

"Друштво мртвих јесника"
најбоља аматерска представа
у Србији

МЗ "Ослободиоци Ваљева"

"Love story"

Брак је шрећа срећа...

"Јанез"
Мала сцена

Иначе, живи се, ради се, снима се...

Без бурека нема куваној ђеврека

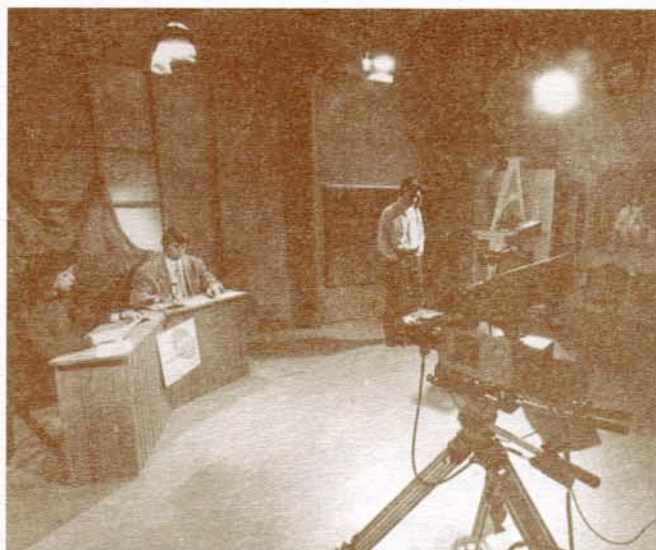
Гледаноси, слушаноси, видљивоси

МЕДИЈСКА ШАРЕНИЦА

По резултатима истраживања маркетиншког центра Више економске школе у Ваљеву, обављеног пре неколико месеци, најслушанија радио станица у граду је „Марш“, нешто мање популаран је Радио „Патак“, док 17,9 одсто градске популације слуша радио „Центар“, а Радио Ваљево слуша 16,5 одсто грађана Ваљева. У том периоду су егзистирале тек две-три локалне ТВ станице. Сада их има више, а да ли су у том медијском шаренилу слушаоци, односно, гледаоци нашли по нешто занимљиво и да ли су Ваљевци ваљано информисани?

Радое Андрић (55), радник: - Мислим да су Ваљевци добро информисани. Ја гледам ТВ Cronis. Због добро осмишљене емисије и пуно спорта, озбиљно им конкурише ВТВ.

Снежана Мишић (32), трговац: - Слушам народну музику на „Центру“. Мање него раније гледам „Cronic“ јер у последње време емитују репризне филмове и мање интересантне серије. Информативни програм није лош.

Студио дописништва РТС-а у Ваљеву

Зоран Протић (35), инжењер: - Мислим да квантитет не даје квалитет. Боље осмишљеним програмом, кратким, живим емисијама попут БК-ТВ може се постићи већа гледаност. За површног и интелектуално просечног гледаоца-слушаоца, за којег се, уосталом, и прави такав програм, ваљевске ТВ и ни су лоше.

Шта су о свом програму и о конкуренцији рекли директори, уредници радио и ТВ станица у граду:

Александар Бранковић, директор Радио „Патка”

и „Центра”: - Конкуренција је „здрава” уколико су подједнаки услови. „Патак” радио је оријентисан на градска збивања и сматрам да су Ваљевци добро информисани. Не бих оцењивао како други раде, али мислим да би требало више користити различите изворе информисања, док слушаоци-гледаоци треба сами да процене ваљаност информације.

Драган Гајић, директор Радио и ТВ „Марша”: - Здрава конкуренција нам прија. Што више ТВ кућа, бољи је програм.

Слободан Раковић, уредник РТС-а, дописништва у Ваљеву: - Што је више радио и ТВ станица, то је прилика да се види ко више вреди и ко боље и квалитетније ради. Подржавам сваку конкуренцију која функционише у тржишним условима рада. Наша глобална ТВ производи целовит програм и има интенцију да буде ТВ XXI века. Ми смо ТВ иза које стоји велики систем, од којег имамо сву логистичку подршку, квалитетан кадар, можда и најбољи од свих дописништава у Србији.

Зоран Вујић, директор ТВ „Cronic”: - Имамо квалитетан филмски и серијски програм, а тежимо да обогатимо и спортски програм. Добили смо сва права за енглеску и шпанску лигу као и NBA. По подацима испитивања једне иностране агенције „ТВ „Cronic” је трећа по гледаности телевизија у СРЈ (изузев РТС-а), те се конкуренције не бојимо. Остале ТВ у граду тај ниво тек треба да достигну.

Милан Милиновић, директор ВТВ: - ВТВ је на путу да „сутра” постане светска телевизија. Преписан је рад са великих ТВ станица - ничег превише, ничег премало. Нисам сигуран да су Ваљевци добро информисани, мислим да многи лоше раде. На тржишту опстају најбољи, нема бојазни да ће бити превише радио и ТВ станица.

З. Весић Мишировић

ТГ графит

Куд се денуше добри стари дани
кад секс беше прљав а ваздух чист?

30 година Радио Ваљева

ЧАРОБНА ЗВУЧНА КУТИЈА

Свечано отварање Радио Ваљева, предаја станице и зграде на управљање члановима колектива Новинске и радио установе „Напред“ обављено је 28. новембра 1967, а први, за почетак назван експериментални, програм данашњег Радио-Ваљева, за подручје Општине Ваљево, почело је на Дан Републике - 29. новембра 1967. Програм се емитовао на средњим таласима од 202 метра и ултракратким 92,5 MHz три дана у недељи - уторком и четвртом од 16 до 17, и недељом од 8 до 9.30 часова, укупно три и по сата недељно. Припремала га је малобројна екипа професионалаца (новинари Зоран Триповић и Јован Стојић, радио-техничар Будимир Ђурђевић и комерцијалиста Добросав Перић) и неколико хонорарних сарадника (спикери, музички сарадник). Прихваћен је потпуно нов посао, без готово икаквог искуства у обликовању музичког, тонског и говорног радио-израза. Како би се у свему било сигурно, сваки минут програма, чак и жеље слушаца, претходно је сниман на магнетофонске траке и тек онда пуштан у етар.

Први радио-пренос остварен је из Борова, 23. августа 1970, када су Јордан Ивановић и Риста Анђелополић преносили цео ток утакмице Друге савезне лиге из Борова, између „Борова“ и ваљевског „Металца“. Од 18. јануара 1971. Радио Ваљево ради сваког дана и емитује преко 20 сати недељно сопственог програма.

Од 1. марта 1971, на Другом програму Радио-Београда кренула је сваког радног дана (17.00 - 17.30) информативна емисија „На заједничком таласу“. Свака од тадашњих 12 локалних радио-станица имала је по утврђеном распореду свој дан за емисију. Први „Заједнички талас“ Радио-Ваљева био је у петак, 12. марта 1971. Емисија је почела инструменталом „Тавала, тавала, та ваљевска подвала...“, анегдотом из живота Чика Љубе Ненадовића, а затим су следили прилози: „Усвојен друштвени план развоја општине Ваљево за ову годину“, „Ток уписа зајма за пругу Београд-Бар“, „Изградња путева у ваљевском крају“, „Ваљево мења свој лик - усвојен пројекат будућег Титовог трга“ и на крају „Отворено писмо комшији“ хумористе и новинара Предрага Тодоровића, које је он прочитао, а све остале при-

логе су читали спикери.

Ваљевској радио станици, као једном од најчешћих и најпоузданијих учесника заједничких програма, пало је у део и то да 29. септембра 1990. започне нови радијски програм - „Добро ти вече Србијо“,

- које здружено припрема и емитује тридесетак локалних станица. И у време обележавања јубилеја - 25 година континуираног рада, од 20. новембра до 3. децембра 1992, екипа Радио Ваљева је припремала и емитовала заједнички програм од 20 часова увече до 7 ујутру „Добро ти вече“, и „Добро ти јутро, Србијо“. Радио Ваљево је за остварену сарадњу у Заједничком програму Радио-Београда у децембру 1992. проглашено за најбољу локалну радио-станицу Србије, а Љиљана Кецојевић је добила годишњу награду за 1992, као најуспешнији новинар Радио Ваљева током 1992, у заједничком програму Радио-Београда.

О квалитету информативних и других програма Радио-Ваљева најбоље сведоче бројне награде (35) и похвале (20) добијене између 1971. и 1992. на Конкурсу за програмска годишња остварења, касније трансформисаном у Фестивал удружених радио-станица Србије, „Фонда Радован Драговић“ Удружења новинара Србије, Савезног секретаријата за народну одбрану СФРЈ, фестивалима туризма и пропагандистима и друге. Признања су уврстила Радио-Ваљево међу најбоље регионалне радио станице у нашој Републици.

(Из прилога за гласник Историјског Архива Ваљево бр. 28-29, „Радио у ваљевском крају“)

З. Триповић

Зграда Радио Ваљева

БУТИК—КОМИСИОН

СТР КОМИСИОН
ЕЛИКСИР

JUBANKA A.D.
BEOGRAD

КАФАНЕ У ТЕШЊАРУ

наставак из прошлог броја

Кафана „Прави Радикал” је била у Бирчаниновој број 48, коју је раније држао Брана Николић. Средином тридесетих година кафану је купио Анђелко Марјановић и у њој наставио вођење кафане која није имала име, али су је звали „Хајдукова кафана”, по надимку који је носио власник. После ослобођења, у просторијама кафане био је Дом друштвених организација, Радионица за израду јоргана, а сада је млечни ресторан.

Спасоје Крстић је држао кафаницу у Улици Бирчаниновој број 32. Сада у истом локалу под именом „Тридесет двојка”, кафану држи Иван Прерадовић.

У Бирчаниновој број 30, држао је кафану Десимир Танасковић, опанчар по основном занимању. Иначе, зна се да је кафану пре њега држао његов таст Илија Ђоковић, а пре Илије Стеван Ђорђевић, касније трговац у Улици Бирчаниновој број 40.

Кратко време 1942. године у Бирчаниновој број 20, држао је кафану „Лако ћемо” избеглица Обрад Будимировић.

У Бирчаниновој број 18, све време окупације, радио је са кафаном Милан Матић, који је после ослобођења радио у друштвеном сектору угоститељства.

У некадашњој продавници трговца Раде Милутиновића, радио је са кафаном Периша Ранковић, раније ткач. Кафана се налазила у Улици Бирчаниновој број 14. Зграда је срушена и наследници тадашњег власника Михаила Пиргића подигли су на истим темељима велику зграду.

Стара кафана „Кљештавица” налазила се у Улици Бирчаниновој број 6. За време окупације посао у кафани водила је Десанка Мишић, ванбрачна супруга Стојадина Маринковића—Касана, родом из Паштрића код Мионице. Касније се она венчала са Касаном, али се и развела и отишла да живи у Хрватску, где је и умрла.

Брана Николић је поред наведене две кафане држао и кафану „Оријент”, коју је, за време окупације у Улици Лоле Рибара број 1, држао Миодраг Јездић, некада београдски кафеџија, а до смрти кафеџија у Каменици.

„Мостар” је чувена стара ваљевска кафана коју је држао Миливоје Станојевић, који је по ослобођењу радио у друштвеном сектору, у угоститељству. Кафана „Мостар” је срушена 1942. године с намером да се на истом месту подигне нови мост преко Колубаре. На истом месту је својевремено подигну-

та дрвена зграда која је служила за рад друге здравствене станице, а сада су на празном плацу подигнуте пословне просторије за неколико делатности.

„Занатлијска пивница”, некадашњег власника Јелисија Симића, коју је водио његов зет Здравко Стефановић—Трапа, радила је до почетка 1943. године, када се у њене просторије уселила Трговачка академија. После ослобођења у просторијама кафане биле су разне делатности, а сада је Дом месне заједнице „Стари град”.

„Мали Париз” је такође стара ваљевска кафана коју је држао Милан Васић—Џамбас. Иначе, кафана је била власништво Радојице Себића, а кафану је наследила његова удовица Лепосава, рођена Видаковић, кћерка Перка опанчара. Касније се удала за Милана Васића и са њим радила у кафани све до национализације.

После ослобођења, у Улици Бирчаниновој и Лоле Рибара отворене су кафане и кафанице на још 16 места, тако да данас има 36 места где су радиле и где раде кафане. Нарочито их је много отворено пре 6 - 7 година, кад је Тешњар био масовно састајалиште младих, нарочито увече. Уређењем Улице кнеза Милоша, омладина се преселила из Тешњара и тада је тешњарско угоститељство замрло. Сада, у предатним локалимa од 20 кафана, ради само четири, а од нових 16, само шест.

Сви угоститељски објекти били су сврстани у категоријама: кафане, механе, крчме, гостионице и пивнице, зависно од величине, врсте услуга и начина пословања. Таква категоризација извршена је раније и у дозволи за рад наведена је тако, да је то морало бити наведено и на фирми.

Борислав Вујић

Тако близу, а тако далеко, кафана „Обница”

ГРАДАЦ

Док ово читате, кров првог Еко-бивака од три планирана на Градцу биће, највероватније, покривен црепом. Трећу годину, добровољним акцијама уз помоћ мајстора из породице Додовић из Бачеваца, граде еколози, чланови друштва за заштиту река „Градц“ објекат намењен смештају чуварске службе, истраживачким екипама и сваком љубитељу природе који сврати на дан, или пожели да проборава дуже на овој карстној реци. За предлах, одмор али и склониште, пецарошима, шетачима. Поштујући неимарство које се наслеђује са генерације на генерацију у селима ваљевског краја, Влада Радивојевић, аутор пројекта, развио је познате форме вајата, додавши основном зиданом делу наткривену веранду, за већи број људи. У подкровљу има места за десетак лежаја, а зидани део биће искоришћен за смештај свега што потребује бивак или конак у савременим условима.

Подужа је листа оних који помажу да се Еко-бивак на „Шареном платну“, заврши. Од Министарстава за екологију, Општине, предузећа Вујић, Инграпомни, Пиваре Ваљево, Борање, до оних на изглед малих али важних доприноса чланства које је уложило физички рад.

Најтежа је била, и биће, допрема материјала, јер шумски пут поред реке није на свим местима проходан чак ни за мање транспортно возило. И њега ће, каже нам Божин Јаневски, председник ЕКОД „Градц“, морати да оспособе, не да би саобраћај прошао уз реку, већ из практичних разлога.

Еко-бивак постављен је подаље од воде, у питој луци коју је поодавно пресекао јаз једне од некад бројних поточара. Можда, наследници обнове добро очувану воденицу, па би цела лука, пола сата хода од изворишта реке, поново оживела. Поготово што преко реке, луку и цео простор надкривљује висока Бранговачка стена, са остацима тврђаве—града о којем ће се тек сазнавати и по којој Шарено платно и носи име.

Први масовнији посетиоци, Еко-бивака, не рачунајући оне десетине пријатеља Градца и Друштва, били су, овог јула, Чувари Земље (EARTH STEWARD), међународне еколошке организације, и за-

говорници свих видова ненасилне комуникације. Захваљујући Ваљевцима, Нади и Велимиру Савићу, у двонедељном програму за око 150 учесника, из 15 земаља света, трагајући за завичајним изворима, поред других река и светилишта Ваљева упознали су и Градц.

Желько Јеж и Бранко Лукић су на ливади поред Еко-бивака, за све њих припремили тзв. мобени ручак; о тајнама природе и народним предањима, уз неизбежну фрулу, говорио је народни музичар

Дизање „рогова“ на Шареном платну

Крстивоје Суботић. Тајне Земље и звезда откривала је Весна Крмпотић. Ишло се пешке до изворишта Градца и провео дан који ће се памтити по томе како Ваљевци чувају „драгуљ“ светске ризнице. Еко-бивак на „Шареном платну“, ове јесени имаће, можда, и прве коначаре. Остала три бивака која су планирана до 14. километра тока, као и природно мрестилиште код Дегурића, стасаће чим Република донесе посебну Уредбу којом се цела клисура реке Градца стави под заштиту државе.

Г. Ј.

ТГ спец

Дошло време
да се Тесла ђење на бандеру

Киза

"ВАЉЕВО - ПРОМЕТ"

Предузеће за трговину на велико и мало, експорт-импорт д.о.о. Ваљево

Насеље Седлари бб

Телефони: 014/221-817, 220-514, 200-527, 220-874

МЕНАЦЕР У КУЛТУРИ

Трибина Тешњарских вечери овог пута била је посвећена менаџменту у култури. Саговорник је била Милена Драгићевић Шешић, професор на Факултету драмских уметности у Београду:

- Код нас речи менаџер и менаџерство просто имају негативну конотацију, што се протеже још од оних политичких времена раних 70-тих година када је, рећи за неког да је техноменаџер могла бити највећа лична увреда. Термин менаџер у нашој пракси користио се искључиво за људе који су се бавили естрадом или фудбалом, на најприземнији начин. То су биле две делатности које су прелазак са администра-

тивног у тржишни систем привређивања дочекале најспремније, са највећим профитом.

Надам се да се времена мењају и да се схвата да административни систем управљања у култури мора да се замени менаџерским приступом који подразумева да у његовом коначном циљу није профит, већ добро уметничко дело и добар културни ефекат, односно пријем дела код публике. Само се на основу тих параметара мери успешност једног менаџера у култури, а не да ли је и колики доходак остварио за своју установу. У нашим условима, добар менаџер у култури је само тим.

Т. Г.

Фолклорни ансамбл из Нитре

НИТРА У ТЕШЊАРУ

Уз Крушевац који нам се већ представио јуче су у Ваљево стигли и гости из словачког града Нитре. Спортско-рекреативна сарадња нашег града са Нитром почела је током овогодишњег „Дана изазова“, а културно и привредна сарадња у време Тешњарских вечери. Тако је и ред да представимо и овај град у гостима.

Између ланаца словачких планина налази се плодна равница кроз коју протиче река Нитра. Ту је изникло истоимени град, један од најстаријих политичких, економских, културних и духовних центара Словачке, изнад кога се уздижу обронци планине Зобор.

Први постојећи трагови о постојању овог места датирају још из каменог доба. Крајем V века, Нитра је била насељена првим словачким племенима, а краје VIII Словаци су створили своју државу, Кнежевину Нитру. 1828. године Адаларм, салцзбуршки Надбискуп, основао је прву хришћанску цркву у Нитри. Документ који то доказује, уједно је и најстарији писани документ о Нитри.

Данашња Нитра броји око 100.000 становника. Овај град је домаћин многих изложби и сајмова од којих издвајамо Велики пољопривредни сајам.

М. Мандић

ВАЉЕВО

ФЕСТИВАЛСКИ ОДБОР ТЕШЊАРСКИХ ВЕЧЕРИ

Председник одбора
Миломир Милошевић

Уметнички директор
Бранко Лукић

Председник програмске комисије
Гојко Церовић

Технички директор
Веселко Белушевић

Чланови одбора
Славица Ракић
Љубомир Муџић
Драган Јеремић
Михајло Михајловић
Боривој Панић
Остоја Продановић

Секретар одбора
Дана Продановић

ТГ графит

Волим свој посао.
Оно што мрзим јесте рад

(THE WORST ENGLISH)
ПРИРЕДИО ЖИВОТА ФИЛИПОВИЋ

ЧИЧА МИЛОВАН

ДОЋИ АКО МОЖЕШ

Једном је Глишић приредио код своје куће банкет. Све је редом позвао познанике и пријатеље, само једног није нашао код куће. Њега сретe на улици и рече му:

- Дођи, ако можеш!

- Добро, - одговори му овај - ако могу, доћи ћу.

Кад је банкет почео, Милован, видећи да су сви ту, осим онога, помисли: сигурно није могао доћи, и закључа врата.

Доцније му дође пријатељ и лупаше на врата, али бадава; нико га није чуо.

Сутрадан сретну се Глишић и његов пријатељ, и пријатељ му каже све како је било. Глишић на то одговори:

- Дакле, видим, ниси могао!

ЖРТВА

У разговору са нашим познатим књижевником Милованом Глишићем један студент патетично рече:

- Одлучио сам да задужим човечанство. Напустио сам студије медицине да бих се посветио искључиво књижевности.

- Није требало - одговори Глишић. - Ви сте се већ жртвовали и задужили човечанство тиме што сте напустили медицину.

ПЕСИМИСТА И ОПТИМИСТА

За Јанковим столом код Дарданела друштво и разговор о песимизму и оптимизму. Свак је имао о томе по нешто да каже.

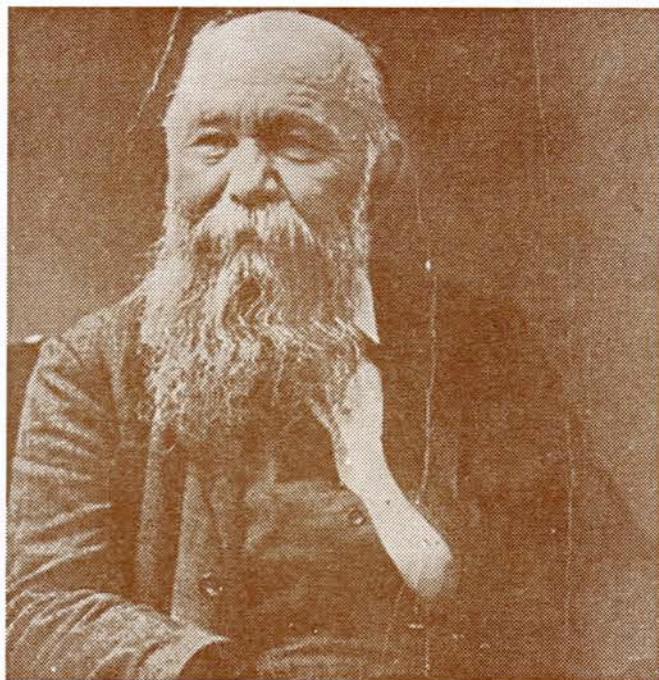
Јанко Веселиновић се окрете Миловану Глишићу:

- Стриче, шта ти имаш о томе, да чујемо!

- Е, синовче драги - одговара Глишић, - песимиста је онај коме прави задовољство и ужива да другима чини непријатности, а оптимиста је, рецимо, овај Цоцин Милан, који дође ујутру код Дарданела са уверењем да ћеш ти, или ма ко други, платити његову каву и клековачу.

ИЗ РАЧУНА И ИЗ ЉУБАВИ

Навратио, као и увек, из своје канцеларије у позоришту, Чича Милован Глишић до редакције

Милован Глишић

„Звезде”, да се види са „синовцем” Јанком Веселиновићем. У уредништву још никога; само Јанко, уредник, завалио се на треногом канабету, једном руком поднимио главу и тупо гледа кроз прозор некуда према „Коларцу”.

Чича Милован још с врата назива Бога, а кад виде Јанка утонула у мисли, он га ослови:

- Шта ти је, синовче? Пао си у неки дерт, као да ти нису све козе код куће. Говори: какве те невоље уједају?

Јанко се подиже и пружи руку Чича Миловану:

- Баш добро, стриче, што си наишао. Дошао си као поручен. Хоћу нешто да те питам за савет: моме брату Стеви нуде зјело богату девојку да се њоме ожени. Има пара, кажу, као плеве. Али ти знаш какав је мој Стева. Не осећа ни најмању симпатију за ту девојку. Он не би никад хтео да се ожени само из рачуна, него и из љубави.

Чича Милован се гласно насмеја:

- Па ништа лакше, синовче; поручи ти њему да се одмах жени.

- Како: из рачуна или из љубави?

- Море, нек се жени и из рачуна и из љубави.

Јанко као да га не разуме.

- Ма је ли то могућно?

Милован, смејући се, наставља:

- Зашто, синовче, да није могућно? Сасвим могућно: нека девојку узме из рачуна, а њене паре из љубави, па готова ствар.

(Анејдоше и сећања коришћене из „Споменице о 150. годишњици рођења Милована Глишића.”)

Берко Савић

VUJIĆ
VALJEVO

graficko-izdavačko
preduzeće
**valjevska
štamparija**

*Валевака
пивара*

ВАЛЕВАЦ

**СРБИЈАНКА
ВАЛЕВО**

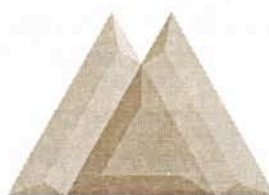

ПКБ - ИЛИ ЛЕК

ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ

ДИРЕКЦИЈА ЗА УРБАНИЗАМ
ГРАЂЕВИНСКО, ЗЕМЉИШТЕ
ПУТЕВЕ И ИЗГРАДЊУ ВАЉЕВА

DELTA BANKA D.D.

O G I

ТЕШЊАРСКИ ГЛАСОНОША

Издавач
ТУРИСТИЧКА ОРГАНИЗАЦИЈА ВАЉЕВО
Фестивалски одбор Тешњарских вечери

Припрема

Редакција "Тешњарског гласоноше"

Излази у дане Тешњарских вечери

Уредник

Предраг Лучић

Техничко уређење и компјутерска припрема

"АТЛАНТИК СТУДИО"

Уредник фотографије

Мирослав Јеремић

Фотографије из документације

Агенције "Валевац" и Историјског архива Валево

Тираж 1000

Штампа: "ГРАФОЛИК" Београд

